

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бждѣт платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. Абонамента се плаща на Администратора на П. Дудевъ. — Единъ брой 15 ст.

ОБЯВЛЕНИЕ

На основание даденото ми пълномощие и сключено условие съ жителката на г. Плевенъ, Х. Айше Садики Х. Юмеръ Вейова, обявявамъ на желающитѣ, че продавамъ, бранището наричаемо „**Комударъ**“ въ околността на г. Плевенъ около 4—5 хиляди декара. Желающитѣ купувачи дружества или общини могатъ да се отнесѣтъ до менъ, подписаний, за споразумение.

14 Февр. 1898 г. **Ив. Ив. Доковъ**
(адвокатъ)

ОБЯВЛЕНИЕ

Продава се къщата, принадлежаща на **Тодоръ Кръстевъ** въ гр. Плевенъ, III кв. желающитѣ да я купятъ могатъ да се отнесѣтъ за споразумение въ адвокатската кантора на **Т. Табаковъ С-ие**. 2—46—3

Градската акушерка **Юр. Шекеранова** си е премѣстила жилището въ дома на г. Никола Кръстевъ сръщу г. К. Михайловъ 2—3

ПОКАНА

Поканваме всичкитѣ Г. г. учители и учителки отъ Плевенския учебенъ окръгъ да бждѣтъ тъй добри и най късно до 15 Май ни испратѣтъ подробно описание на селата, въ които учителствуватъ. Описанието да бжде пълно въ етнографическо, географическо, историческо и статистическо отношение. При описаніе правитѣ и обичаитѣ да се спомене по възможностъ, въ кои още села ги има. Така собрани, описанията ще се отпечататъ въ една отдѣлна книга, която ще се даде *премия* на абонатитѣ на вѣстника ни за тая година. На учителитѣ и учителкитѣ, които испратѣтъ описанията, ще бжде спазено авторното право.

За въ бждѣще ще даваме гласностъ за всички, както прѣводни, тъй и оригинални литературни произведения, които се появѣтъ на езика ни. Извѣстията, безплатно ще слѣдватъ въ 3 броя подъ рубриката „Нови книги и списания“. Умоляватъ се всички автори, прѣводачи и издатели, да испращатъ по 1-2 екземпляра отъ изданията, прѣводитѣ и съчиненията си.

Дава се подъ наемъ дюгана на улица Александровска подъ № 948 за споразумение до Христо А. Костовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаний членъ при Плев. Окр. Сждъ, Деловодителъ, по несъстоятелността на Плевенскитѣ жители Ламби и Симеонъ Гетови, извѣстията на кредиторитѣ, по същата несъстоятелностъ, че на 21 Мартъ т. г. въ 3 часа слѣдъ обедъ, въ съдебната зала на сждѣтъ ще се пристѣпи къмъ освидѣтелствуванието на вземанието имъ, въ слѣдствие на което ги поканваме да присѣствуватъ на означената по-горѣ дата.

г. Плевенъ, 12 Мартъ 1898 год.
Членъ-Дѣловодителъ: Д. В. Черневъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Акционерното Д-во „Напредъкъ“ тукъ известява, че исплаща купонитѣ отъ облиг.

на Софиски заемъ по 2.45 ср. лева —
Сжщото ще исплаща купони и отъ др.
Д-ва въ насъ. — 1—3

ТЕЛЕГРАММИ

Цариградъ 13 Мартъ (по косвенъ пжтъ) По случай свадбата на Императорската принцеса, Найме Ханъмъ, дъщеря на Н. И. В. Султана, вчера се даде въ палата Илдізъ гала обѣдъ, на който присѣствувахъ тъй сжщо и г-нъ Марковъ (прѣдставителъ на България) и двамата секретари на агентството. Г-нъ Марковъ биде прѣдставенъ на Н. И. В. Султана отъ Министра на Външнитѣ работи, заедно съ другитѣ посланници. На трапезата Г-нъ Марковъ бѣше поставенъ на сжщия рѣдъ, заедно съ другитѣ посланници както и на прѣдставлението Гала дадено въ театъра на палата. Тоя е за пръвъ пжтъ, гдѣто на Българския прѣдставителъ се дава подобно мѣсто. Дипломатическитѣ кръгове много коментиратъ този фактъ, въ който виждатъ окончателното уреждане положението на Прѣдставителя на Българското Княжество.

Вина 11 Мартъ, 10 ч. 30 м. сутринъ. Вѣстникъ Neue Freie Presse който напоследѣкъ публикува песимистически оцѣнения върху положението на България произхождащи отъ български опозиционенъ лагеръ, обнародва днесъ успокоителни свѣдения, внушени види се отъ компетентни български кръгове и които категорически увѣряватъ, че Българския Князь, както и Министръ Прѣдѣлателя г-нъ Стоиловъ, постоянно вуватъ въ политиката си на абсолютна лоялност спрямо султана и Турция. Ефективнитѣ сили на Българската армия никога не сж били толкова намалени както тѣ сж днесъ, когато Турция прѣдлага да концентрира войскитѣ на Българскитѣ граници. Въ този фактъ и въ евангелността за подновяване звѣрствата въ Македония лежи истинската опасностъ за миролюбивитѣ взглядове на силитѣ. Затова компетентнитѣ фактори въ Европа иматъ интересъ ирѣди всичко да противоѣдѣствуватъ, така щото, тѣзи неприятности да не се пораздатъ.

Цариградъ с. д. (по косвенъ пжтъ). Завчера една министерска комиссия, която засѣдаше подъ прѣдсѣдательството на Великия Везиръ рѣши: да се вземе отъ Тесалийската армия една дивизия низами за испращаніе къмъ Българската граница. Това рѣшение се утвърдило чрѣзъ султанското ираде. Днесъ ново засѣданіе на сжщата комиссия.

Цариградъ 12 Мартъ. Полученитѣ отъ Македония извѣстия съобщаватъ, че единъ български свѣщенникъ отъ Здуия при Гоститваръ билъ убитъ. Казватъ че убийцитѣ сж сърби.

Цариградъ с. д. По случай тържеството на свадбата на принцеса Найме ханъмъ, Българския прѣдставителъ г. Марковъ, който бѣше ходатайствувалъ за помилването на 19 души българи, осждени по политически работи въ аферата на Вина, днесъ биде извѣстенъ, че султана благоволилъ да ги помилва.

Плевенъ, 15-й Мартъ 1898 г.

Едно минутно вгледване въ тона, въ направлението, което държи нашия опозиционенъ печатъ и веднага човѣкъ ще се обземе отъ трепетното и болѣзнено питание: има ли у насъ законъ? имали наредби? почитатъ ли се тия закони, тия наредби?... И най сетне кждѣ живѣемъ: въ една дива и никакъ не консолидирана държава ли, или, въ макаръ, една млада, но подигнала се на своя нога и солидно соформерувана страна?

Печално, но то е фактъ.

И дѣйствително, какво представлява нашия опозиционенъ печатъ, какво образумяване, какво свѣстяване, какво опжтвание за почитаніе законитѣ на страната дава на населението и още повече, какъ тая преса влияе на младежѣта, на потомството и кждѣ го тика?... Може би, да оправдае съставенното понятие, че това, което иде отъ дидире, ще бжде по хламаво, по недѣгаво, по развалено, по безполезно, както лично за себѣ си, тъй и за общото — държавата?

Послѣдствията, отъ тая разюзданностъ

сж лоши, почти неизличими, тя подяда обществото, води го къмъ развала, разпадаіе, сгромолясване.

Името на князь и правителство, престижа на законодателната и изпълнителната власть, свѣтостъта на законитѣ, — всичко това е обезличено, унижено, оскърбено.

Бивши държавни мъже не се посвняватъ, да говорѣтъ най тѣжки обиди, подигравки, инсунации по адресъ на князь, княгиня, невиннитѣ княжески дѣца и болната князова майка... И защо? На тия бивши оправници не се харесва никое законоположение, никое законоиспълнение, които тѣ не полагатъ, не изпълняватъ.... и защо? За тѣхъ никой държавенъ актъ, никое проявление на политическа дѣйностъ не е цѣнна, ако тя е извършена отъ другъ, който и да би билъ той... И защо всичко това?

Да, и защо всичко това и кой е кривия?

Кривия е този, който е списходителенъ, кривъ е този, който позволява на извѣстни по професия политически крикуни, да прѣобржчатъ свободата въ слободия и да цапватъ, унижаватъ, ускърбяватъ и да умаловажаватъ даже нѣща, — князь, власть, законъ, — които трѣбва да бждѣтъ почитани спазвани. Напѣта опозиция, която поднася на населението тия понятия, около, които трѣбва да се кръгли независимостъта ни, въ такава форма, въ таково уважение и почитание, е клѣтвопрестѣпница спрямо свободата ни, тя прави най голѣмото престѣпление, като за удовлетворението си, си играе съ независимостъта ни.

И защо всичкото това? Дали за постигание нѣкои гоними идеали, дали за повдиганіе престижа на държавата, княза, властѣта, законитѣ? Не, не и сто пжти не!

Всичката борба, всичкото унижение, което опозиционната преса, ползвайки се отъ снисходителността на властѣта, което сипе и къмъ князь, и къмъ власть, и къмъ министри, не е борба за интереситѣ народни, не е борба честна, легална за подобрене то народно, не е стрѣмленне да се прѣмахне нѣкое зло врѣдно за напѣдванието държавно... не е нищо, рѣшително нищо, отъ което народа ни би ималъ кава годѣ минимална полза! Причината на тая дива, злобна, алчна борба е вънъ отъ всѣка честностъ, вънъ всѣка общочовѣческа обноска, вънъ отъ идеалъ, патриотизмъ и общественно служение! Пжтеводната звѣзда на нашата опозиционна преса, е властѣта....

Да, нашата опозиция има за нишана министерското кресло, народната пара!

И ще се отрѣче ли това? Ще се отрѣче ли, че отдѣлни опозиционни органи, прѣдставляющи, остатѣци отъ бивши групи, или сбирщини отъ чиновнически, безъ работа, пролетариатъ, като докопатъ единъ късъ отъ държавното тѣло, не ще млжкнжтъ? И да ли всичко, което е хулено, унижавано, оскърбявано не ще бжде защищавано, пазено до тогава, до като отново се върнжтъ въ първото си положение и подновжтъ атаката си?

Ще откаже ли нѣкой, че опозицията, нейната преса постѣпа съвсѣмъ безчестно по отношение на държавния авторитетъ?

Никой съвѣстенъ човѣкъ, никой искренъ доброжелателъ, желающъ доброто на народа си, нѣма да откаже това. Но, нека се за-

бълъжи, ако опозицията е виновна въ това, че тя въ бѣснуването си не знае, що върши, то не по малко е виновната властта — централната, както и органитѣ ѝ — за своето снисхождание, за своето равнодушие и за своята милостъ къмъ хора, които подядатъ държавата въ самата ѝ основа, въ възпитанието по тоя пѣтъ на младежта.

МѢСТНИ НОВИНИ

Дружество „Нива“ е починало да показва вече своето благотворно влияние въ селата; както ни съобщаватъ приятели, „Нива“ имала по нѣколко свои къщи въ всѣко село, които бившитѣ притежатели на тѣзи къщи били подарили на дружеството за взетитѣ отъ тѣхъ по-рано въ заемъ пари. Както ни се съобщава къщитѣ, които се намѣрвали на по-добритѣ мѣста били вече притежание на това дружество. Ний обръщаме вниманието на правителството върху това, защото не е далечъ, мислиме, денътъ, когато много селяни ще останатъ безъ ниви и биволи.

Не знаемъ защо тая година дружеството „Нива“ не показа никаква равностѣтка, за да се видятъ голѣмитѣ печалби, които това дружество е придобило за акционеритѣ си. Лошитѣ езици обаче говорятъ много лоше за това дружество, нѣкои даже отиватъ още по-далече, като казватъ, че дружеството не било въ положение да покаже никакви печалби, защото не само, че нѣмало, ами имало загуби, произхождащи не отъ неправата на дружественното здание, а търговскитѣ операции на това дружество. Не само ний, нѣ и акционеритѣ на „Нива“ нищо не знаятъ по тоя въпросъ и всички акционери очакватъ да видятъ чрезъ една равностѣтка печалбитѣ на акциитѣ си, или загубитѣ, ако такива има. Самото мълчание, на богато-плащаний персоналъ на това дружество по тоя въпросъ, поражда съмнѣние, за това най-добръ ще стори дружеството, ако побърза да освѣтли, ако не обществото, то поне акционеритѣ си, и нека това не прави тайно, както събранията си, „дверимъ заключенимъ“, за да прави недостѣпно за не акционеритѣ, положението на операцияитѣ, които върши, а явно.

Ескурзия. Въ понѣдѣльникъ, 9 того, ученицитѣ отъ мѣстното V-то класно училище, направиха съ Г. г. учителитѣ си една малка ескурзия въ мѣстността „кайлѣжа“. Отъ училището ученицитѣ, заедно съ ученически хоръ и знаме, тръгнаха въ 9 часа сутринта и вечерта въ 4 1/2 часа се върнаха съ пѣсни и цвѣта въ града. На кайлѣжа, освѣнъ другитѣ забавления, дигение растения и вкаменелости, както и нѣкой минерали, имало и спортъ на надтичанье изъ по мѣжду, отъ по два отъ въкой класъ — избранитѣ за тая цѣль ученици. На тия които се взели отмѣренното за състезание мѣсто, 125 метра, за най малко врѣме — 1-ий за 14 секунди, 2-ий за 15 — се е дало малки парични награди.

Както се научаваме, занятията на ученическия оркестръ при Плѣвненското Окр. V-кл. училище напредвали доста бързо и публиката скоро ще да чуе, що сж научили ученицитѣ за толкова малко врѣме.

Инспектора Шаранковъ, като получилъ съобщението за примѣстванieto си, билъ ходилъ по училищата и говорилъ, че тежко и горко щѣло било да бѣде на замѣстника му. Какво е искалъ да каже съ това Господинъ Шаранковъ, ние не можемъ да разберемъ, но единственното нѣщо което можемъ да му кажемъ, което не е безъ интересно и за Прѣславскитѣ учители, е слѣдующето:

1. Той самъ си остана отритнѣтъ отъ всички и прѣнуденъ да иска прѣмѣстванieto си, по старанието си да въвеа раздори и кавги помѣжду учителитѣ, единъ между други и между учителитѣ и директоритѣ;

II. Той искаше да служи на два Бога.

III. Интригитѣ и сплѣтнитѣ, които въвеахше привѣско искание на задружно дѣйствие отъ страна на учителитѣ — за да ги разцѣпва.

IV. (най главното). Неговата заспала дѣятелностъ, като общественъ служителъ. На конецъ, ние не съжеляваме за наши си, нито пѣкъ завиждаме на Прѣславчени, за гдѣто тѣ ни взиматъ такова — административно — просвѣтително свѣтило

Прѣславскитѣ учители, нѣка внимаватъ и да помнятъ, че има и усмивки, както и юдини целувки.

За нашата Окр. Пост. Комиссия, Прѣпоръчваме на комиссията, да влѣзи въ споразумение съ г-на Д-ръ С. Ватевъ, щото да купи на

готово, или да вземе позволение да отпечата нѣколко стотинѣ екземпляра отъ книжката на Д-ръ Ватева. **Кратки наставления за заразителнитѣ болѣсти и прѣдпазването отъ тѣхъ.** Книгата е написана на популярнъ езикъ, може да се разбира отъ всѣкого и е необходима за всѣкого, особено пѣкъ за селското население; това е напълно съзнато отъ Силистренската Окр. Пост. Ком. и тя раздава книжката даромъ на населението, това трѣбва да направи и тукашната комиссия, защото цѣльта е най-благородна, най-человѣческа, защото се касае до здравието на хората, а пѣкъ не ще струва Богъ знае, колко? Ако книгата се купи отпечатана, то 1 екземпляръ струва 20 ст., а ако се вземе съгласието на Г-на Ватева за отпечатването ѝ, то ще коштува още по малко.

Бѣхме съобщили завчера, че полицията е хванала диритѣ на една коннокрадна шайка и е предала вече виновнитѣ на слѣдственитѣ власти. Сега се учиме, че поголѣмата частъ отъ тѣзи крадци на коне и други прѣдмети, сж признавали прѣстѣпнитѣ си дѣяния напълно. Тѣ биле извършили и убийството въ воденицата на Т. Дойчиновъ. Единия отъ главатаритѣ на тази шайка познатия Тачо Алексковъ, който не е излизалъ отъ затвора, ако и младъ, билъ вършилъ и друга търговия. Земалъ, съ поставени селяни, фалшиви подписи на кметове, отъ земледѣлческата каса много пари. Има вече нѣколко такива слѣдствени дѣла, които раскриватъ всичко. Бл. Плѣвенъ има докарани около 20 коня, крадени изъ разни мѣста. Постоянно се откриватъ нови работи. За всѣки тѣзи раскрития, трѣбва да благодариме на мѣстната полиция, во главѣ Г. Окол. Нач. Икономовъ и Пол. приставъ Бѣлмжковъ, които и заслужаватъ похвала. Ние се надѣваме, че коннокрадството и другитѣ кражби, които отъ години се вършиха и така майсторски отъ братия Тачо и Ив. Алекскови, ще се гуди вече край и правосъдието въ скоро врѣме ще се произнесе. Колко добръ щеше да бѣде, ако се гудеше край и на многобройнитѣ фалшиви полици, които Ганчо Бановъ и Синове, сж пустинали въ ходъ и постоянно теглятъ невини хора въ сѣдъ. Мислиме, че властѣта е въ правото да спре изпълнение на всѣкиитѣ дѣла, когато има вече на расположение толкова фалшиви полици, за които по едни сж вече осѣдени.

Новоназначения училищенъ инспекторъ, Г. Василевъ е прѣстигналъ, а Г. Шаранковъ замина за Шуменъ, испроводенъ, както казватъ нѣкой до Куйловци отъ любимца си Т. Цвѣтковъ, който бѣ го билъ миналата 1897 год.

Научаваме се, че Г-нъ Б. Султановъ ще почне да издава „Библиотека за дѣца и юноши“. Първата книжка щѣла да изтѣзе къмъ първитѣ числа на идущий мѣсець Априлий.

Убийство за единъ чепъ. Прѣвъ мартенската сессия, Плѣв. окр. сѣдъ, мѣжду другитѣ дѣла, е разгѣдалъ едно твърдѣ курриозно дѣло, *убийство за единъ чепъ*, и то баща сина си. Убийството станало при слѣдующитѣ обстоятелства: на 18 Май м. г. Стоянъ Вълчовъ отъ с. Махалата Плѣв. околия, се върналъ отъ полето и намѣрилъ въ двора едно буре оставено да съхне, което снахитѣ му оставили на слѣнце да съхне и послѣ да го пратятъ на сѣждѣтъ си, отъ гдѣто го земали. Стоянъ Вълчовъ човѣкъ на 65 год. ползующъ се въ селото съ името на добръ човѣкъ забѣлявалъ, че на бурето липсвали чеповѣтъ. Той забѣлявалъ това на снахитѣ си, че трѣбвала да ги намѣржатъ и се даде бурето и забавлявалъ се съ внучетата. Слѣдъ малко дошелъ и синъ му Трифонъ, момъкъ около 26 г. Баща му Стоянъ го сгачалъ за чеповитѣ и запиталъ сина си, гдѣ ги е дяналъ, на което синъ му Трифонъ отговорилъ твърдѣ неприлично, като показалъ гдѣ билъ чепътъ на. . . . Баща му го заплюлъ, земалъ стоящата до него тояшка и го ударилъ по плешката. Синъ му Трифонъ, безъ да мисли много, хваща стария си баща, тръшка го на земята стъпва съ коляното си върху гърдитѣ и съ една ржка искалъ да го души. Майката снахитѣ се мчители да отърватъ стареца, обаче Трифонъ продължавалъ съ псувни да души баща си. Стареца успѣлъ въ това врѣме да извади изъ пояса си единъ овчарски ножъ, който земалъ сѣщия денъ отъ овчарчето, наченалъ да маха съ него дано го силаши и се отърве. Въ това маханье синъ му Трифонъ тегли единия си кракъ къмъ гърдитѣ на баща, въ който моментъ се натъкналъ на ножа, забилъ се около 12 сан. по-горѣ отъ колелото въ меката частъ, прорязалъ една вена и ар-

терия, отъ която слѣдъ единъ часъ и умрялъ. Забелателно е било, че слѣдъ като се наранилъ оставилъ баща си, послѣдния — баща му се спусналъ да го спасява, разрязалъ потуритѣ, вързалъ раната. Ако сѣдиме отъ заключението на лѣкаря ранения Трифонъ е могълъ да се отърве, ако е имало добръ медикъ. Вердикта на засѣдателитѣ е билъ: убиеца — баща се оправдава.

Марта понапой малко земята, така щото земледѣлцитѣ сж по весели, защото земята бѣше доста много изсѣхнала.

Новия подвигъ на инспектора Шаранковъ. Като искалъ да докара една своя роднина, учителка въ с. Махлата — Герджикова, за учителка въ тукашното класно училище, възползвалъ се отъ случая, че учителката при сѣщното училище Неда Георгиева, голято отъ иконолическа гледна страна се прибрала да живѣе въ къщата на годеника си. Просвѣтения господинъ Шаранковъ донася въ М-то, че Георгиева живѣла въ конкуренатъ съ нѣкого си! Министерството, конфедичионо му прѣдписва, да прѣдложи на Георгиева да си подаде оставката, или да внесе въпроса въ окръжния училищенъ сѣвътъ. Шаранковъ вика Георгиева въ канцелярията си, сплашва Георгиева, че тая споредъ него — безнравствена постѣпка — ще бѣде напечатена въ държавенъ вѣстникъ, ако въпроса мине прѣвъ окр. учил. сѣвътъ, а да избѣгне това, да се подпише, че си дава още сега оставката. Учителката, която цѣлия градъ знае, че официално е годена, слѣдъ като ѝ билъ отказанъ 3-дневенъ срокъ да помисли и и попита що да прави? — подписала.

Всѣкой вижда тука мизерната роль, която Шаранковъ е игралъ за да въведе М-то въ заблуждение. За сега ние сѣвѣтваме учителката Георгиева да даде подъ сѣдъ инспектора Шаранкова и да покаже, че разнитѣ Шаранковци, не трѣбва безнаказано да си играятъ ни съ сѣдбата, нито пѣкъ още по-вече съ честѣта на учителитѣ — жени.

Министерството трѣба да изучи това и да го поубоздаи, или даде пѣтя на такъвато вироглавъъ служителъ.

Шарлатанството, злобата на навѣртающитѣ се гладници около мѣстния вѣстникъ „Бд.“ е достигнала до върха на безобразието си. Въ послѣдния брой, като съобщава, че било глѣдано дѣло съ Ив. Ив. Доковъ, бившъ агентъ на „национала“ казва, че било отложено пакъ, защото показанитѣ свидѣтели Хр. Върбенковъ и II. Лачовъ били се отказали да свидѣлствуватъ!! Ако не го е срамъ г. Табаковъ отъ читателитѣ си, то поне отъ г. г. Сѣдийтъ, прѣдъ които е пледиралъ по това дѣло, че Г. Хр. Върбенковъ, не е билъ свидѣтель, нито викантъ, нито питанъ, че Г. Лачовъ, не се е отказалъ, а му е отказано, защото не прие да се закълне. Не ужели и за това трѣбваше да се лже като всѣки негодай?

Сѣщо така е и по дѣлото на С. Колювъ почтенъ бабѣлѣкъ на честния адвокатъ Т. Табаковъ, който билъ го осѣдилъ да даде смѣтка! Защо не каже повѣреника истината, че тая нищожна смѣтка е дадена, и че Г. Доковъ иска отъ теста му суммата около 450 л. по която има дѣло. Ако рапортъора по сѣдебнитѣ дѣла има нахалността да изопачава фактитѣ, то поне, защо не бѣде малко съвѣстенъ и съобщеша процеситѣ срѣщу редактора на „Бдитель“ Цв. Караивановъ гдѣто е осѣденъ да брой около 4000 л. и днесъ го е апелиралъ, защо Г. Табаковъ не съобщилъ колко пѣти вече се е глѣдало неговото дѣло, по което постоянната комиссия го е дала въ сѣдъ, още въ Стамболово врѣме за нѣколко хиляди левчета, гдѣто е прахосвалъ по бакшаши, пукница изъ Цариградскитѣ шантани заедно съ Тачо Пенчовъ; защо не ни порасправи какъ е копувалъ хатовѣтъ, които излязаха прѣдъ окр. сѣдъ, а се занимава, съ нѣкой адвокатчета по Телишкото дѣло? Защо не ни расправи този пречестенъ адвокатецъ, какъ е лгалъ телишчени, че ще имъ прави станция и колко пари е земалъ. Защо не ни расправи какви условия е правилъ съ Т. Цвѣтковъ по град. процесъ и Ал. Дирековъ; защо не ни раскажи за дѣлата, които Махаленската община има съ Табаковъ за едно дѣло на сума 400 л.; честния Табаковъ не е ли свързалъ условие за 2700 л. и за друго съ сѣщата община за 2400 л. Защо не ни расправи за Генджовото бранище — общинско, какъ сж го продавали на селянитѣ. И тия мрженици още иматъ хомутъ, да плачатъ, оплакватъ хората, които сж си повѣрили интереситѣ на гѣхнитѣ противници, когато сж мрсени и въ дѣното на душата си. Мерзавци.

ВЪТРЕШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Въ пловдивъ е почналъ да се издава новъ вѣстникъ „Западна България“ подъ редакторството на Ев. Дуковъ. Видѣхме първий му брой. Както се види тъкми да се занимава повече съ *обединението* на цѣлокупна България. Желаетъ му успѣхъ.

Столичното Ловд. дружество „Соколъ“ има днесъ общо събрание въ бирарията „Батенбергъ“ гдѣто сж се разглаголи твърди важни въпроси относно сж до всички дружества въ България, които броятъ близо 70. Главното е да се размисли върху свикването на единъ конгресъ и поставяне за девизъ на вѣстника „*Ловдъ достояние на всички български граждани*“.

В. В. Комаровъ, редакторъ на най разпространения вѣстникъ въ Руссия прѣдъ нашия съдъ. Помнитъ читателитъ ни, че „Народни права“ въ озлобленето и мюзевирлицитъ си, бѣ пусналъ една гнусна клѣвета, какво Г. Комаровъ, е билъ подкупенъ отъ нашето правителство съ 60 X. лева, за да *защитявалъ* българската кауза. Понеже такава една клѣвета е обидна за единъ русски публицистъ и толкова много заслуживъ човѣкъ, особенно за нашето отечество, като си е излагалъ гърдитъ за тая свобода, на която клѣветниците днесъ се наслаждаватъ и клеветитъ безгранично, той бе далъ въ съдъ нещастния подкупенъ отговорникъ — Поповъ, и съдѣтъ го е осъдилъ на една година затворъ и 3000 л. глоба. Съ това се гужда край, мислиме на ония псувачи и инсинуатори, които не е съ тѣхъ и съ мръситъ имъ похождения. Адвокатитъ на Попова биле напустнали залата, защото не имъ се удовлетворили желанията да правитъ контролъ въ работи, когато нѣматъ право; тѣ не останали доволни, гдѣто правителството ги увѣрва официално, че никаква сума не е давано Г. Комарову. Ако Г. Радославовъ, дойде единъ день на властъ, ще да узнае всичко, до колко се биле драскачитъ на тѣзи клѣвети шарлатани, и до колко се биле прави неговитъ адвокати въ тая демонстрация, която толкова нахално излагатъ въ органа си. Г. В. В. Комаровъ, съ положението което заема прѣдъ Русското общество, прѣдъ цѣлия Славянски свѣтъ, е толкова недосегаемъ за такива инсинуации, колкото е не досегаема честта за правницитъ около *народнитъ*, и които съ непростени и прѣстѣпни сръдства сж се стремили и стремитъ да се докопатъ до властта. Българското общество и преса, ржкоплеска на такава присѣда и се радва гдѣто клѣветниците се събаритъ на мѣстото си.

Плановетъ по желѣзнопътната линия Радомиръ—Кюстендилъ—границата къмъ Куманово, както и изучаванията на тая линия биле вече внесени въ Министерския свѣтъ. Линията щяла да бѣде дълга около 89 километра и ще коштува около 14 милиона лева.

Отъ издадения отъ нашата санитарна дирекция списъкъ, излиза, че за сега у насъ практикуватъ: 424 медицински лѣкари, 70 ветеринарни лѣкари, 10 зѣбо—лѣкари, 129 аптекари, 101 аптекарски помощници, 431 медицински фелдшери, 66 ветеринарни фелшери и 52 акушерки.

Училище за глухонемитъ, се отваря отъ 1-ий януарий въ София, съ разрѣшение на М-то на Н-то Пресвѣщение. Такса 30 лева мѣсечно. Записанитъ до 15 Априлий ученици ще се обучаватъ 3 мѣсеца безплатно. Учителъ е Фердинандъ Урбихъ.

Въ цѣлото княжество има, споретъ статистиката, обнародвана въ брой 48 отъ „Държавни вѣстникъ“, 515 адвокати и 169 помощници, всичко 684 души, отъ които 222 упражняватъ занятието върхъ основа на документи отъ университетитъ, а 462 върхъ основа на съдейска и адвокатска практика.

Резултатитъ отъ държавнитъ испити за степенуване класнитъ учители, тая година сж слѣдуюцитъ:

Заявили за испитъ 40 души. Допустнати на испитъ 36 души. Отеглили се въ начало 8 души. Испитвани 29 души. Свършили успѣшно 11 души. Да повтарятъ: по 1 прѣдметъ 7 по всички прѣдмети 8. По болѣсть прѣкъснали испита 3 души.

ВЪНШЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Тѣй както вървѣтъ работитъ въ далечний истокъ, съ пълно право, може да се допуска близостта на една война между Руссия и само Япония, подбуждана отъ Англия, или война и съ Англия и съ Япония. Спорѣтъ русскитъ вѣстници

карь Русситъ и да виждатъ че сж много по слаби море отъ колкото, даже по отдѣлно, отъ възможъ два нейни противници, по тѣ глѣдѣтъ и жнитъ. Татъ на единъ добъръ край на войната въ се надѣся, като се взема прѣдъ видъ, че обполза на Руссия, че борбата ще зависи много и отъ шого рѣшение. То войната би зела въ сръдния ония край, какъвъ е поблизо, било по владѣния, Азия, гдѣто Руссия е чия.

Било до влияние съ Анг. **Убиецътъ на Македонски.** Цариградския Френски в. „Stamboul“ въ бр. 2/14 того съобщава, че полицията въ Пера сполу. члѣла да открие убиецътъ на Македонски. Той се име. Ресенъ, валь Ефтимъ, Българинъ, родомъ отъ Българска Битолско, вратаръ на строящата се Българска болница въ Шишлии. Бастуна му и реворверъ му биле вече въ ржцѣтъ на полицията. Реворверъ билъ черногорски голѣмъ калибръ. Като извършилъ убийството, Ефтимъ се скрилъ въ къщата на Г-жа В. . . , която живѣяла въ улицата „Тетие баша“. Подиръ нѣколко дневно прѣбывание въ тѣя къща, отъ гдѣто писалъ нѣколко писма по разни адреси, убиеца изчезналъ. Служницата на Г-жа Македонска, Анастасия, била повинана въ Галата Сарай и тамъ познала бастуна на убиецътъ. Танасъ, брата на убиецътъ, исповѣдалъ прѣдъ полицията, че става единъ мѣсѣцъ отъ какъ не е виждалъ брата си. Полицията се надѣва, че въ скоро врѣме ще намѣри и арестова убиеца, щомъ като е извѣстна личността му.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТЪ.

Слѣдъ видинската депутация, която иска да закара желѣзницата въ скалитъ на Бѣлоградчикъ, сега ни дойде на гостѣе и никополюска депутация. Тя иска да не приема правителството линията Сомовитъ — Плѣвенъ, защото щѣли да пострадатъ интереситъ на града Никополъ, а да я растури! Наистина, тѣзи желѣзница е направена отъ дружеството, строяще линията Романъ — Шуменъ, за да си прѣкарва желѣзата и траверситъ по нея; правителството не е задължено да я купи, нѣй има право да я купи, ако му е потребна. Тя е, мислимъ 18 километра дълга и съединява Плѣвенъ и голѣмата цѣнтрална желѣзница съ Дунава. Никополъ е едно градче съ 6.000 жители, което нѣма по-голѣма работа отъ ролата на единъ околийски цѣнтръ, гдѣто отиватъ хората да се съдѣтъ и да пазаруватъ. Като е така питаме Никополчени, бива ли да съединимъ централната линия съ Дунава при Сомовитъ или чакъ прѣзъ Шуменъ и Руссе? Отъ София и Враца хората ще ходатъ за Дунава по линията Мездра — Ломъ, а Плѣвенци, бива ли да отиватъ чакъ прѣзъ Руссе или пъкъ пѣши съ талиги до Никополъ, или съ готова желѣзница до Сомовитъ? Това е единъ въпросъ на съвѣстта, а не на интереса на едно градче и въ ошърбъ на цѣль окръгъ. „Отзивъ“

Коментарий на това антрифеле не се нужди. Когато се гледа на въпроса отъ чисто икономическа точка всѣкога може да се сръшне у насъ едно справедливо сжждение, въ който случай в. „Отзивъ“ заслужва да му благодариме. Б. Ред.

„Сждебенъ Вѣстникъ“, публикува една твърдѣ умѣстна статия за „сждебнитъ копои“ Тѣзи пусти сждебни копои се развѣдили на всѣдѣ изъ България и до толкова, щото ако не се земѣтъ о врѣме мѣрки, ние риезуваме, щото нашето правосъдие и адвокатурата да паднатъ съвършено ниско. И у насъ въ Плѣвенъ, за жалостъ има толкова много копои, щото, както казва поговорката „камакъ да хвърлишъ у такъвъ ще да ударишъ“. Всѣко испждено писарче, или нѣкой чиповникъ, отваря адвокатско писалище, изпълнителна кантора. Тѣ наематъ дѣла по ханищата, тѣ просто обкрадватъ хорицата за мита, марки, прогонни и какви още не разгонни-шарлатанства. Ако на тая дѣйствителни шарлатани, не имъ съдѣйствуваха и адвокатитъ, забранеше имъ се просто отъ закона, да не скубѣтъ, да не лжжатъ, то навѣрно не биха се случвали толкова много оплаквания. Прѣдставете си, че у насъ въ Плѣвенъ, едвали ще се намѣри нѣкой отъ адвокатитъ, който да е извършилъ актове по покупки и продажби, защото нашето население е така убѣдено, че то не било адвокатска работа, а работа на копоитъ! Всичко това се върши прѣдъ очитъ на властта, на сждии, прокурори и адвокати и никой до днешенъ день не е обелилъ зѣбъ. Види се, че трѣбва обществото да има много голѣма нужда отъ подобни паразити, които го лжжатъ. Ако свѣдѣ-

вило проектъ за това, а вържението могатъ ли въпросъ да се рѣши отъ кассацията могатъ ли и частни лица да се бъркатъ и по изпълнението. Както по водение на единъ процесъ, така и по изпълнението му трѣбова извѣстна специалност, отговорност, каквато прѣдполагаме, че копоитъ не могатъ да иматъ. Ако въпроса се рѣши въ полза на правото, мислиме, че населението ще се отърве отъ тѣзи произволи. За сега отъ наша страна желали бихме поне нашитъ адвокати да отбѣгватъ отъ услугитъ на ония копои, които така грижливо пазѣтъ капиитъ прѣдъ сждилищата, особено нотариуса. Ако имъ се подобие пѣтя, върваме, че ще се прѣкратѣтъ многобройнитъ сѣрваня, не ще да сръсчатъ вече кассациони оплаквания, които се иска да стане оглѣдъ, да се жалби, по чѣтели. призаватъ съ.

СЕЛСКИ ОБЩИНИ

Нѣщо по нашитъ

Спорѣтъ дѣйствующия законъ за селскитъ общини, прѣдоставено е право на селата, по тѣх-но желание, да съставляватъ отдѣлни общини. Това имъ право, е дало резултатъ, щото селца отъ 70—150 кжци да съставляватъ самостоятелни общини, вмѣсто да се групиратъ по нѣколко въ една—и така да принасятъ по лѣко тягоститъ за поддръжане общината. Причината за тия желания на селата се криятъ: въ себелюбието, или че иматъ враждебностъ по мѣри и топраци съ съсѣдно село, въ което трѣбва да бѣде общината, или че селянитъ сж биле подвѣждани отъ първенцитъ въ селото, желаючи да заематъ общинската властъ.

По такъвъ начинъ създали сж се общини отъ малки села, които по положението си не сж въ състояние, съ рѣдовнитъ врѣхнини, да се издържатъ, а общинскитъ кметове, за да може да се покриватъ най-необходимитъ расходи, всѣка година расхвърлѣтъ извънрѣдни общински врѣхнини на селянитъ, която тягостъ твърдѣ злѣ принасятъ, тѣй като съ всичкитъ други врѣхнини: окръжна и училищна, всѣкога се достига максимума 50 % отъ държавнитъ данѣци, които допуща закона.

При таково положение, постигнато ли е назначението на общинитъ, което иска да имъ създаде закона?—не. За примѣръ. Погледнете бюджета на нѣкоя община и ще видите че сж прѣдвидени сумми за поддръжане и правение пжтища, мостове, кладенци и чюшми, за подобрение земледѣлието и скотовѣдството, купуване книги за общ. библиотека. Снабдяване училището съ учебни пособия, помагала, училищни потребности като табли чинове и пр., книги за училищната библиотека и много други работи. Вземете слѣдъ това отчета на общината по приключване упражнението на бюджета за сжната година и ще забѣлѣжите, че постѣпнитъ прѣзъ годината приходи, сж расходвани за кметски, клисарски и др. заплати, дългове на общината, канцелярски разпоски, а нищо по пораграфитъ за благоустройството на общината. Погледнете въ селото и вижте въ какво положение се намиратъ пжтищата, мостоветъ, чюшмитъ и пр.; влѣзте въ училището и да ли ще намѣрите нѣщо отъ това за което пишае въ бюджета?

Да се расхвърлѣтъ извънрѣдни общ. врѣхнини е извинително при извършването на нѣкое прѣдприятие, като постройка на училище, канцелария, или купуване имоти и пр. Обаче при сегашното положение, общинитъ расхвърлѣтъ всѣка година извънрѣдни налози, само за исплащане заплатитъ на служащитъ и др. задължителни за общината расходи. За примѣръ ще прѣведе приходитъ и расходитъ на една сръдна община отъ 1500 жители:

ПРИХОДЪ.

Десятъкъ 6000 лева 5 %	300 л.
Други данѣци 3000 лева по 10 %	300 „
Такси отъ вама и свидѣтелства и приходъ отъобщински имоти.	600 л.
Октроа сѣтавана по 40 ст. на жителъ	600 „
Всичко:	1800 л.

РАСХОДЪ.

Заплати кметъ 600 л. п. кметъ 200 л. писаръ 720, горски страж. пандури и пр. 700 л. всичко 2220 л.	
Заплати на 2 учители, училищ. слуга и пр. 600 „	
Канцелярски расходи, освѣтление, отопление, данѣци...	400 л.
Помощи и др. разни расходи	250 „
Всичко:	3470 л.

Дефицитъ . . . 1670 л., който за да се покрие, трѣбва да се расхвърля извънрѣ-

денъ налогъ, най-големия процентъ 20 % върху данъци 9000 лева.

Това прѣходно положение, което прѣкарватъ общинитѣ, е вѣдно за самитѣ тѣхъ, че ги туря въ вся година въ дългъ, вѣдно е за селянитѣ, които осиромашава съ плащане тѣжки общ. налози, вѣдно е и за правителственитѣ работи, защото нѣматъ възможностъ да поддържатъ персонала, който да е въ състояние да изпълнява сложната и много работа. А какво трѣбва да се прави?—нещо съмнително, че трѣбва съ време да се търси сѣдство поне отчасти да се облекчи положението имъ. За сега, едно отъ възможнитѣ сѣдства е, слѣд като се изучи всеостранно положението на селата, да се направи нова организация, по начинъ, щото 3—4 и повече села да съставляватъ една община, като се примѣри съ рѣдовнитѣ приходи, които ще се добиватъ отъ тѣхъ, да могатъ де се покриватъ расходитѣ за поддържане община, па даже да остава по нѣщо за благоустройството на селата. За сѣдалища на общинитѣ да се избиратъ централнитѣ села мѣжду другитѣ, които ще съставляватъ общината, и които отстоятъ на по близко разстояние отъ околнитъ градъ.

Ще се каже, може би, че така населението ще се обремени съ ходение въ центра на общината. Лѣсно е да опростятъ формалноститѣ, щото по честитѣ нужди да се удовлетворяватъ отъ кметскитѣ намѣстници. Знаемъ какъ нашия селянинъ цѣни труда си за ходение,—ще предпочите да отиде най-много 10 пѣти въ годината до центра на общината на разстояние 2—10 километра, отъ колкото да плаща въ всяка година тѣжки общ. налози.

За други подобрения на селскитѣ общини, които могатъ да станатъ — другъ пътъ.

гр. Ловечъ, 13 Февруарий 1898 г.

Е. Б. Шишковъ.

КНИЖНИНА.

Е. В. А. — Драма въ 5 дѣйствиа, отъ Рихардъ Фоссъ. Прѣводъ отъ Нѣмски. (кой ъх прѣвелъ, неизвестно). Издава Плѣвенското Гимнастическо Дружество „Юнакъ“. — Плѣвень 1898 г. — Цѣна 80 ст.

СЪДЪРЖАНИЕ:

Продължение отъ брой 9

Дѣйствие III.—Салонъ въ домъ на Хартвига. Нощъ. Салона осветленъ. Въ сѣдната на салона, около маса насадили гоститѣ. Веселие по случай исплащане дълговетъ на Хартвига и успѣшната работа на прѣдприятитѣ. Ева, неспокойна, се оттегля на страна. Тя като че е чужда на това, което става около ѝ. На свѣршане, при прощаване, когато Хартвигъ се приближава къмъ нея, Г-жа Дйорте я запитва: нея ли е посѣтилъ господина слѣзълъ въ страноприемницата „при златнитъ конь?“ на което Ева ѝ отговаря, че той билъ при вечеръ при нея. Хартвигъ, като чува това я пита: — „Ти си имала посѣщение? и не си ми казала нищо за това“.

Ева. Азъ искамъ да ти разправамъ по послѣ.

Когато Хартвигъ и гоститѣ излизатъ и Ева остава сама, тя казва сама на себѣ си: Азъ мисля, че ще е по добръ да му го кажа утрѣ; днесъ той е тѣй щастливъ.“ Докажда майката да разтрѣби, слѣд което като излиза, подиръ нѣкои и други навърляния мѣжду нея и Ева, докажда Хартвигъ. Той е веселъ. Зима пише вино. Сядатъ съ Ева. Подава ѝ да пие. Искане да я целуне. Тя се кротко оттегля, защото другъ ъх билъ целуналъ по напрѣдъ. Обѣщение. Ева разказва Хартвигу, че докарждалъ Елимаръ, че ѝ говорилъ, че тя го изслушала, че той я целуналъ, че я обича пакъ, че тя не го испудила, че тя го обича, но се кае, исповѣдва, иска прошка. Той я не прощава, раздразненъ, както отъ случката, тѣй и отъ Евинитѣ думи. Че тя се уженила за него отъ състрадание, вика майка си. Тя като че иска да ги примири като казва, че грѣшката е сторена по рано, вслѣдствие нееднаквостта по произхождение. Хартвигъ рѣшително обявява, че Ева трѣбва да напустне кѣщата, на която, щомъ въпроса е за запазване чести, той е самъ господаря. Испуска въпроса за дѣтето. Хартвигъ не дава на Ева да види дѣтето си, майката казва, че това е необходимо, повѣжда Ева въ спалнята на дѣтето. Влизатъ, като оставатъ вратитѣ отворени.

Хартвигъ (самъ; съжелява се, прави нѣколко крачки, издава една въздишка, бори се съ себѣ си, поглѣжда къмъ стаята) Тѣ вървятъ за ржка, Майка ми я води въ леглото. Сега стоитъ отъ прѣдъ Тя коленчи до леглото, навежда се (въздишка, пауза).

Майката. (влиза въ стаята).

Хартвигъ. Отиде ли?

Майката. (прави утвърдителенъ знакъ.)

Хартвигъ. Отиде си? (пада).

Майката. Твоята майка е при тебе. (колѣнчи до него)

Хартвигъ. (исправя се малко, опитва се да поговори, но не може да изговори нищо, заплаква. Майката го прѣгръща и притиска главата му о гърдитѣ си.)

Дѣйствие IV.—Малкъ, извънредно раскошно мебелиранъ салонъ, въ домъ на частъ отъ Елимара за

прибаване на излѣгнитѣ му любовници. Елимаръ дава нѣкои наставления и се събѣщава съ слугата си. Слугата, по звона отива да вѣде адвоката на Г-жа Хартвигъ. Елимаръ прочита писмо отъ една своя любовница—по въшка вѣроятностъ балерина Докажда адвоката. Въ разговоръ си съ адвоката Елимаръ тѣй насочва мислитѣ, желанията си, щото става явно, че и Ева му е дотегнала и че по голѣмо щастие ще бѣдъ за него да се примири съ семейството Хартвигъ. Той напомня на адвоката да бие на Евиното чувство съ дѣтето ѝ Повикна Ева, а самъ се остраива. Адвоката говори въ смисълъ да се побере при Хартвигъ, тя отрича; той настоява, като най-сетне е моли да приеме материално поживенно осигуряване, което Хартвигъ е тѣй добъръ да ѝ даде и което би имало по голѣмо значение за нея, въ случай че Елимаръ я Тя гордо отхвърля това, като казва „Най-малка сѣнка на едно недовѣрие спрямо графа е доказание за мене.“ Ева и адвоката ѝ се раздѣлятъ, до другий денъ, когато ще стане окончателното и форменното ѝ развѣждане съ Хартвигъ. Докажда Елимаръ. Тя го сѣща ласкаво, ласкае се, увива се около му. Той е неспокоенъ, говори ѝ за мѣжа ѝ, дѣтето ѝ, тя забѣжда това, пита го, подъ прѣдлогъ че има работа, той излиза за половинъ часъ за да спходи и танцовчицата. Въ салона при Ева се вмѣква на сила, обезчестеното, държаното отъ по напрѣдъ въ схитата тая кѣща — момиче Тоанета — Графова любовница, ни първа, ни послѣдня жертва на искусното му волокитство. Тоанета разказва всичко на Ева. Ева почва да се бои и за себе си. Чува се, че Графа си иде. Тоанета се скрива въ съседната стая. Влиза графа. Обяснения. Думитѣ му оправдатъ казаното отъ Тоанета и сочатъ на Ева що я чака. Тя го застава да ѝ се закъли, че ще се вѣнчае съ нея като го заплашва, че ще се расправи съ него. Грабва дѣжакъ на масата леворверъ и при ново застаиване да се закъли и отказва—нието му:

„Елимаръ (Грубъ и решителенъ) Не!“

Ева го застрѣля съ думитѣ „Вината за тѣзи кръвъ нека падне върху твоята глава!“

Елимаръ пада мъртавъ.

Тоанета. (пуска се) Какво направихте? — Убихте го.

Ева (спокойно, като посочва съ леворвера къмъ небето) Освдихъ го!

Дѣйствие V — Затворъ. Килийка на Ева. Ева лѣжи, заспала. Доктора и Тоанета, които се грижи и наглежда Ева. Доктора говори, че Ева трѣбва да отиде на югъ, за да може поне за времѣ да закрѣпи раслателното си здравие; разпитва Тоанета, дали знае Ева, че Хартвигъ не е приставалъ да се грижи и се мѣчи страшно за нея, прѣвъ всичкото време на лишението ѝ отъ свобода. Тоанета му съобщава, че не. — Въ тоя разговоръ Тоанета съобщава на доктора, че ще вземе Ева у себе си когато въпроса се докосва до това, че слѣд като Ева се освободи отъ затвора, кой ще я побере у себѣ си. Сега е денъ на освобождението ѝ. Доктора съобщава на Тоанета, че иска щото той непременно да присѣствува за да я прѣдпази отъ всяко нейно раздражение, твърде възможно въ случая. Слѣд отиванieto на доктора Тоанета събужда Ева. Когато Тоанета ѝ напомнява, че днесъ е денъ на освобождението, тя докажда въ първо състояние и се появява у нея нежеланието да не излиза отъ затвора и да се не ползува отъ свободата убѣждава се, че трѣбва да излѣзе. Докажда Г-жа Дйорте, която съобщава на Ева, слѣд фамилярнитѣ ѝ поздравления, че свекърва ѝ е тука когато Ева пита за свекърва си.

Г-жа Дйорте.—И нѣкой другъ заедно съ нея (майката).

Ева кой? той? той не можъ не щжъ кажете му, че не щжъ да го виджъ. — Въ тоя моментъ се явява Хартвигъ. Тоанета и Дйорте излизатъ. Мълчание. Губитъ се думитѣ имъ. Прѣвъ почва Хартвигъ, иска да каже на Ева, че дошелъ да я вземе, но думитѣ се спиратъ на устата му.

Тя пада прѣдъ него и отива до него на колене. Той ѝ говори, че е много виноватъ, че е постѣпилъ прибързано, необдуманно и че причината на всичко е неговата горѣщина прѣгръща я прощава я намира я права, че е убила Елимара.

Докаждатъ единъ слѣд другъ Хартвиговата майка, доктора и директора на затвора. Когато всички се готвятъ да вкусятъ отъ радоститѣ на ново начинающия се съвмѣстенъ животъ, Ева пада мъртва, въ момината когато директора на затвора съобщава, че тя е свободна

За цѣнността на самата пиеса, нѣма какво по вече да се каже; самото име на Автора ѝ, — Рихардъ Фоссъ — е достатъчна гаранция за това и избора е по вече отъ колкото сполучливъ. Обаче, като сърадваме Плѣвенското Гимнастическо Дружество „Юнакъ“ съ добрия изборъ и прѣдприемчивостта му, а пѣкъ активитѣ любители, у насенско, съ вписването ѝ въ репертуара имъ, бѣденъ отъ добри нѣща, не можемъ да не кажемъ нѣколко думи и за самия прѣводъ:

Първото нѣщо, което бие на очи е това, че прѣвода не е навсѣкаде еднакъвъ, което довежда до мисълта, че не едно само лице е прѣвеждало, което не е, разбира се отъ естество да оправдае дружеството въ крайна съвѣстностъ, понеже то не трѣбоше да пропуца изравнение на прѣвода, и изхвърления онака остра разлика, която не говори добръ за самата работа.

Друго нѣщо, което се сѣща, то е, че въ цѣлия прѣводъ има много изражения съвсѣмъ не български:

Стр. 8 — *Хартвигъ съвѣташе това.*

„ „ *Това ми, именни, заресва на знатния господинъ.*

Стр. 9. — *и не се оставямъ да ме ловжтъ.*

Стр. 48. — *И ти си нещастенъ?*

Стр. 57. — *Салтанатъ да направимъ.*

Стр. 59. — *Герой, пострадавший и мжченикъ.* Сжщо тѣй на много мѣста се сѣщатъ просто недоумения, двумисленности.

Стр. 9. — *И тогава ти хващатъ дивитъ слонове.* (Дивитъ слонове ли хващатъ нѣщо, нѣкои и какво или пѣкъ нѣкои (хора) хващатъ дивитъ слоново?)

Стр. 64. — *Съжелява се,* вмѣсто съжелеа се.

Стр. 65. — *Тѣ вървятъ за ржка...* вмѣсто тѣ вървятъ *ржка за ржка.*

Стр. 65. — *Майка ми я води въ леглото.*

„ „ *Отиде ли? вмѣсто „отиде ли си?“*

Печатнитѣ погрѣшки сж много, безъ четъ, и по казватъ, че коректоритѣ не сж вършили нѣщо отъ сърдце.

Прижѣри:

Стр. 1. — „борсенския курие (т) ъ“

Стр. 6. — *акции* — Стр. 6 и 7. — *акций.*

Стр. 12 — *люб и хж* — *люб е хж* и пр.

Като пожелаваме, че тая добра воля у Плѣвенскитѣ юнаци да се неизчерпи само съ едната „Ева“, върваме, че за втори опитъ юнацитѣ ще бѣдѣтъ по внимателни и по изпълнителни въ задълженията си.

НОВИ КНИГИ И СПИСАНИЯ.

Умъ и Енергия, *характеристика изъ живота на великитѣ хора* отъ С. Смайлъ. Издание на книжовното дружество „Просвѣта“ въ гр. Стара Загора. 52 ст. ц. 40 ст. 2—3

Получени въ редакцията, освѣтъ горнята — и слѣднитѣ:

Ветеринарна Обирка, мѣсечно списание. Год. VII брой 1 — цѣна 5 л. — София.

Дуча. Книжевни лист. Год. IV, книга II; Цетине. Цѣна 2 фиорина за въ Черна-Гора, Австро-Унгария, Босна и Херцеговина, а за другадѣ 3 фиор.

Винаро-Земледѣлчески Вѣстникъ. Год. II брой 24 излиза два пѣти въ мѣсеца. Цѣна 4 лева, у странство 5 лева. — Плѣвень. Навършва втората си годишнина.

Новъ успѣхъ на нашия виненъ конякъ

Нашата млада индустрия на коняка, която брой неповече отъ 12 заведения съ 16 стари и нови казани, съсѣдоточени главно въ Станимаке и Стара-Загора, е направила напоследъкъ единъ новъ успѣхъ, който трѣбва да се отбѣлжи въ нашия специаленъ печатъ и да се има прѣдъ видъ отъ нашитѣ любители на чистъ виненъ конякъ.

Нашия кореспондентъ отъ Казанлъкъ ни пише, че заведението на г-да Бр. Матѣви въ Ст.-Загора и Казанлъкъ прави голѣми успѣхи въ този клонъ на нашата винарска индустрия. Отъ 1892 до 1897 година произведенията на това заведение се постоянно усѣвършенствуватъ, факъ който се подкрепя отъ шестътѣхъ златни медали и емайлони кръстове, съ които е било награждено заведението било въ Българското изложение въ 1892 г., било въ странство. Напоследъкъ заведението на Бр. Матѣви е получило най-добри отзивы отъ парижското Конкурсно изложение. Споредъ направенитѣ анализа на изложениитѣ гръцки и български коняци се указало, какво болшинството отъ гръцкитѣ коняци сж фабрикувани съ разни есенции, а нашитѣ-прѣставени отъ заведението на Бр. Матѣви—биле отъ чистъ виненъ спиртъ, безъ никакви прибавки.

Този благоприятенъ отзивъ на журитѣ отъ изложението е станало причина да се распродаждѣ всичкитѣ излишни бутилки конякъ на Бр. Матѣви по една цѣна—10 лева стъклото, когато въ Ст. Загора то е продава само за 3, и словомъ—три лева!

Ний сме имали случай да прѣведемъ мнѣнието на други компетентни хора за долиното качество на гръцкитѣ коняци и за начина на тѣхната фабрикация. Ето сега и едно изложение констатира това. И когато обрнемъ статистиката за нашата външна търговия, пакъ ще видимъ че ний плащаме въ странство 130,000 лева за разни коняци, абсенти и ромове, двѣтрети отъ които ни иджтъ отъ Гърция. Нѣма съмнѣние, че нашитѣ пари отиватъ за фабрикувани съ есенции коняци; обаче това не прѣчи на нашитѣ хора да ги диржтъ прилежно и да ги оцѣняватъ по тѣхния *приятенъ ароматъ*; гръцкитѣ колони отъ чиновници и търговци въ нашитѣ крайдунавски, крайморски и централни градове още повече пропагандиратъ въ полза на своя гръцки конякъ; но гръцитѣ сж патриоти въ всичко. До кога прочее ще се продължава нашето невежество на своето, на чистото и натуралното наше вино и конякъ? До кога ще пльнимъ джобовѣтъ на другитѣ, а нашитѣ ще испражняме?

Трѣбва най-сѣтне да се заинтересуваме, да не ни го откриватъ за голѣмо наше удивление. Братия Шахалови, Бр. Матѣви, С. Ставридисъ сж три заведения, които никога нѣма да направжтъ това, което правжтъ гръцитѣ въ Гърция и Френцитѣ и Маджаритѣ у тѣхъ си, за да ни тровжтъ отсѣтни въ разни есенции.

В. „Бюлетинъ“

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ

Г-нъ Редакторъ?

Моля Ви, дайте мѣсто въ уважаемий Ви вѣстникъ „Плѣвенски гласъ“ на слѣдующата моя дописка.

Въ прѣдпослѣдния брой на Памфлетката „Бдителъ“ нѣкой си тайни бдители и психолози ме назоваватъ за опѣлченецъ и знажтъ даже въ коя возарска рота съмъ служилъ прѣвъ врѣмето

Настоящий брой има 5 страници.

на освободителната война 1877—1878 год.

За да успокоя разтревожената им съвест, бързам да им обявя публично, че не съм бил никога опълченец и нямам нужда, нито претенции, да минавам за такъв, защото съм бил офицеринъ въ Императорската Русска, дѣйствующа армия прѣз вѣмето на освободителната война. — Ако тѣзи Господиновци желятъ да узнахтъ военното ми поприще прѣз вѣмето на войната, прѣдлагамъ тѣмъ възможност съ документи въ рѣцѣ да се отправихъ въ Петербургъ и да направихъ надлѣжни справки въ военното министерство и тогава ще се извадятъ изъ заблудението си:

Ето документитѣ:

1.) Свидѣтелство отъ Главното Управление на военитѣ съобщения на дѣйствующата армия и на войскитѣ въ нейното тамъ находящи се, Отдѣление Военно—Инженерно, съ дадата отъ 14 Септемврий 1877 год. подъ № 506 за моето назначение въ армията въ гр. Бокурещъ.

2.) Свидѣтелство отъ същото управление за моето повишение въ по високъ чинъ и на по висока служба, съ датата 6 Юлий 1878 год. подъ № 4024.

3.) Документъ отъ Главния Штабъ на дѣйствующата армия отъ 12 Ноемврий 1878 г. подъ № 6719, за моето уволнение, слѣдъ расформируването на военно—инженернитѣ батальони, въ който съ подробно изложени: чинътъ военний, окладъ 1800 рубли, ордена и Височайшата благодарностъ, които получихъ и които ще украсяватъ грѣдитъ ми до гроба. (sic) — При това ще забѣлѣжа на „Бдителитѣ“, че не съмъ билъ старши надзорникъ надъ погонцитѣ, както бѣше покойния имъ Великий Българинъ Ст. Стамбуловъ, който повече пазеше Еврейскитѣ интереси отколкото Рускитѣ и Българскитѣ.

Ето „Г-да Бдители“ какъвъ съмъ билъ опълченецъ и въ коя возарска рота съмъ служилъ; удовлетворихъ желанието Ви, което ви мѣчи отъ много години.

Плѣвень 12/III 1898 г. В. Робертовичъ.

До Г-на редактора на в. „Бдитель“. копие в. „Плѣвенски гласъ“ въ гр. Плѣвень.

Въ брой 36-ий на в. „Бдитель“ е помѣстено едно „антрефиле“, съ което ми се прѣписватъ съвършено невѣрни нѣща. Автора на дописката, отъ която е извлечено това „антрефиле“, както не е ималъ доблѣстѣта да излезе съ подписа си, скрилъ се е задъ гърба на редактора и отъ тамъ е пустихъ такива глупави лъжи, отъ които, вѣрвамъ и самъ се срамува. Нѣ, нали е въпроса да се компрометира едно неприятно лице, всичко е допустимо. Азъ щъ отговорихъ не съ очебижщи факти, както казватъ, а съ очевадищи и то съ официални документи въ рѣска.

1). Не е вѣрно че съмъ прѣчилъ на другаритѣ си въ даване „Дѣтската вечеринка“ на 1-ий т. м. и че не съмъ имъ помагалъ! Всички присѣтствующи на „вечеринката“ знахтъ, чл азъ държахъ „скаска по домашното възпитание въ свръска спучилищното“ и че съмъ ималъ и друга ролѣ. Това гвворихъ и протоколитѣ на учител. съвѣтъ № 2 3 отъ т. г.

2). Въ качеството си прѣдсѣдатель на читалището „самообразование“, издалъ съмъ три покани до членовѣтѣ на настоятелството, съ дата 18 Ноември, 5 и 27 Дикемврий м. г. да се съберхъ и прѣдадхъ смѣткитѣ. Това го знае най-добрѣ и дописника Ви, а ако настоятелството не се е явило, мислѣхъ не съмъ азъ виновенъ.

3) Дали „инспектора Кузовъ билъ оставилъ подъ миндера“ съставения срѣщу мене протоколъ азъ моля, „Бдитель“ да попита затова приятеля си Ц. Поневъ бившъ секретаръ на постоян. комиссия, който ще му каже, че този протоколъ е разгледанъ, заедно съ още три заявления (подадени въ моя полза), отъ Плѣвен. окр. училищ. съвѣтъ и тамъ оставенъ безъ послѣдствие.

4). Колкото се отнася до това, че съмъ писалъ въ инспекцията противъ колегитѣ си, то е работа на Г-на училищния инспекторъ, ще дава ли вѣра, или не, на писмата ми. Когато съмъ писалъ, азъ съмъ ималъ прѣдъ видъ, че официална лъжа се строго наказва, а не като Вашия дописникъ, да става за присмѣхъ съ лжжитѣ си на цѣлѣя Дѣбникъ.

Въ заключение, ще посвѣтваме и ний „Бдитель“, както той обича да свѣтѣва хората, че добрѣ ще е да провѣрѣва допискитѣ си и тогава да ги печати.

с. Дол. Дѣбникъ.

25 Февруарий 1898 год.

Съ почитание:

Хр. Стоевъ

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ

№ 843

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ землището на с. Орѣховица именно:

- 1) Нива „Ченгене Сарай“ 2 дек. оцѣнен. 30 лв.
- 2) Нива „ „ „ 9 дек. 5 ара оц. 142.50
- 3) „ „ „ 8 „ 2 „ „ 123 лв.
- 4) „ „ „ 3 „ 2 „ „ 48 лв.
- 5) „ „ „ 5 „ 8 „ „ 87 лв.

Продаваемитѣ имоти съ собствени на Петъръ Рашовъ отъ с. Орѣховица продава се по искѣтъ на Нино Христовъ отъ с. Орѣховица състоящъ отъ 259 лв. 80 ст. лихвитѣ и др. разноси по испѣл. листъ № 891 отъ 15 Мартъ 1896 год. на втори Плѣв. Мир. Сѣдия.

Разглежданието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцел. ми. гр. Плѣвень 5 Мартъ 1898 год.

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ. 2—40—2

№ 1775

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ Орѣховското землище именно:

- 1) Ливада, Орѣховско землище мѣстността „Калето“ 26 декара оцѣнена 300 лева.
- 2) Нива същото землище мѣстността „Царевецъ“ 9 дек. оцѣнена 100 лева.

Продаваемитѣ имоти съ собствени на Цано Тодоровъ отъ с. Орѣховица продава се по искѣтъ на Кръстю Върбановъ отъ с. Шумнене Тетевенска Околия състоящъ се отъ 1000 лева лихви и други разноси по испѣлнит. листъ подъ № 6048 отъ 30 Августъ 1897 г. на Плѣв. Мировий Сѣдия.

Разглеждане книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцел. ми. гр. Плѣвень 5 Мартъ 98 год.

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ 2—41—2

№ 1773

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по втора продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ землището на с. Комарово.

- 1) Нива „Мъжковица“ 5.2 декара произволна цѣна;
 - 2) Нива „Търнищата“ 9.6 декара произволна цѣна.
- Продаваемитѣ имоти съ собствени на Видотъ Цветковъ отъ с. Комарово продава се по искѣтъ на Плѣв. Зем. касса за искъ 140 лева лихви и др. разноси по испѣлнителни листъ подъ № 3868 отъ 27 Ноемврий 1895 г. на втори Плѣв. Мир. Сѣдия.

Разглежданието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канц. ми. гр. Плѣвень 5 мартъ 1898 год. 2—42—2

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ

№ 1774

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ землището на с. Мхдеване а именно:

- 1) Къща въ с. Мхдеване отъ простъ дър. материалъ покрита съ кермиди обемъ: 12 мет. дълга 5 широка и 2 метра висока съ дворъ декара оцѣнена 60 лева.
 - 2) Нива „Брѣстака“ 3 дек. 2 ара оцѣн. 35 лв.
 - 3) Нива „Пангала“ 1 дек. оцѣн. 10 лева.
 - 4) Нива „ „ 3 „ 30
 - 5) Нива „Чакърското бранище“ оцѣн. 70 л. 7 дек.
 - 6) Нива „Долия соватъ“ 5 дек. оцѣн. 50 лева.
 - 7) Ливада „Елията“ 3 дек. 5 ара оцѣн. 70 лв.
- Продаваемитѣ имоти съ собствени на Времия Йотовъ отъ с. Мхдеване продава се по искѣтъ на Никола Игнатовъ отъ гр. Плѣвень състоящъ се отъ 524 лева лихви и др. разноси по испѣлн. листъ № 2154 отъ 15 Юлий 1898 год. на Плѣв. Мир. Сѣдия.

Разглежданието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцел. ми. 5 Мартъ 1898 год. гр. Плѣвень.

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ. 2—43—2

№ 1772

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба слѣдующий недвижимъ имотъ въ канцеларията си а именно:

- 1) Къща въ с. Дол. Дѣбникъ „Боженска махла“ двоетажна отъ простъ дървенъ материалъ, покрита съ кермиди, обемъ: 10 метр. дълга 7 широка и 3.50 мет. висока съ дворъ 2 дулюма, оцѣн. 750.

Продаваемий имотъ е собственъ на Христо Ге-

товъ и Моца Витанина настоящица отъ с. Д. Дѣбникъ не е заложенъ никому, продава се по искѣтъ на Дуно Пеневъ отъ същото село, състоящъ отъ 390 лева, лихвитѣ и др. разноси по испѣлнителни листъ № 5078 отъ 22-й Ноемврий 1894 год. на втори Плѣв. Миров. Сѣдия.

Разглежданието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцелар. ми. гр. Плѣвень 5 Мартъ 1898 г.

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ. 2—45—2

№ 1612

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ Вълчи трѣнското землище именно:

- 1) Една нива въ мѣстността „Катерешка туфа“ отъ 10 декара оцѣнена за 70 лева.

Наддаването ще почне отъ първоначална цѣна на горѣ. Имота е собственъ на Цачо Панковъ отъ с. Въл. Трѣтъ не е заложенъ никому продава се за удовлетворение искѣтъ на Михалъ Данковъ отъ Въл.-трѣтъ отъ 115 лева по испѣлнителни листъ № 677 отъ първи Плѣв. Мир. Сѣдия.

гр. Плѣвень 5 Мартъ 1898 г. 2—48—2

П. С. Приставъ: П. Д. Вълковъ.

№ 1613

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ землището на с. Вълчи Трѣтъ именно:

- 1) Нива на Пординския пѣтъ 11 декара 3 ара оцѣнена 35 лева.

2) Нива на гроба 5 дек. 4 ара оцѣн. 18 лева.

3) Нива „Житята“ 4 декара 4 ара оцѣн. 14 л.

4) „ „ пешатски пѣтъ 8 дек. 8 ара оц. 28 л.

Имота е собственъ на Илия Йочковъ не е заложенъ продава се за удовлетворение искѣтъ на Михалъ Данковъ с. Въл.-трѣтъ отъ 250 лева по испѣл. листъ.

гр. Плѣвень 5 Мартъ 1898 год.

П. С. Приставъ: П. Д. Вълковъ. 2—47—2

№ 2859

Извѣстѣвамъ, че 31 денъ отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ трѣтъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвень слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Брашлянското землище принадлежащи на Георги и Пѣшо Илиевъ.

- 1) Една Нива отъ 8 декари въ землището на с. Бръшляница мѣстността „Горуна“ подъ Плѣвен. пѣтъ оцѣнена за 40 лева.
- 2) Нива отъ 8 декари същото землище мѣстността „Средна вода“ оцѣнена за 40 л.

Имота на Георги Илиевъ.

- 1) Една къща (борделъ) въ с. Брашляница направена въ земята покрита съ слама и прѣстъ съ дворъ отъ два декари въ двора земниче оцѣнена за 50 лв.
- Горнитѣ имоти принадлежхъ на Георги и Пѣшо Илиевъ отъ с. Брашляница не заложенъ продава се по висканието на Ив. Н. Палуковъ отъ с. Брашляница за 548 л. лихвитѣ и разноситѣ по испѣлнителни листъ № 6239 на Плѣв. Окол. Мир. Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ. Разглежданието книгата и наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разглежданието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвень 15 Мартъ 1898 г.

пом. Сѣд. Приставъ: П. Д. Вълковъ. 1—49—2

№ 1848

Извѣстѣвамъ, че слѣдъ 31 денъ отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще продавамъ по втора продажба слѣдующитѣ недвижими имоти лежащи въ земл. на с. Д. Дѣбникъ именно:

- 1) Нива Д. Дѣбнишко землище мѣстността „Милинъ кладенецъ“ 12 декара цѣна произволна.

Продаваемий имотъ е собственъ на покойни Марко Пѣвевъ отъ с. Д. Дѣбникъ продава се въ полза на Георги Стояновъ отъ с. Д. Дѣбникъ за искъ 69 л. лихви и др. разноси по испѣлнителни листъ № 1695 отъ 28 Мартъ 1894 год. на Плѣвен. Окол. Мир. Сѣд.

Разглежданието книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ и часъ въ канцел. ми. гр. Плѣвень 5 Мартъ 1898 год. 2—44—2

П. С. Приставъ: М. П. Марчевъ.

Поправка. Въ 9 брой на втора страница първа колона въ антрефилето „Произвождане на противодифтириченъ серумъ въ София и пр.“ се допустнати много печатни грѣшки, мѣжду които е и една груба, а именно, че и въ **селата ни** ще се произвежда серумъ, на мѣсто да се каже въ **страната ни**. Молиме извинение. Редакцията.

Печатница на Бр. Ст. Воджики—Плѣвень

PT
BT

PT
BT

PT
BT

ИЗВЪНРЕДНА ПРИТУРКА

НА

В. „ПЛЪВЕНСКИ ГЛАСЪ“

Кой би тѣпана, а кой събра парсата

(Народна поговорка).

Тази стара поговорка ни дойде на умътъ, когато съднахме да напишем и за нашия опозиционеръ, тъкмящ се отъ двѣ недѣли **монстръ митингъ**. И, дѣйствително, трѣбва да признаеме, че стана **монстръ**, поради своята оригиналностъ, поради трѣскавата дѣятелностъ на инициаторитѣ и поради смѣсенія **букетъ** отъ корѣвнитѣ и имотнитѣ граждани, които така гордо крачехъ изъ Плевенскитѣ улици, и които бѣхъ пригласили отъ крѣсакъ, още невидѣли резултата на митинга И, наистина, ние още въ миналия брой бѣхме загатнали за този своеобразна митингъ — *подиръ джѣндѣ качулка*, като приканихме гражданитѣ да се притекхъ и чухъ убѣдителнитѣ рѣчи на краснорѣчивитѣ оратори, и основанията, по които тъкмяхъ да събарятъ днешното правителство. Да чухъ нѣщо за прѣсловутия заемъ отъ 300 милиона! Гешевтаретовото, което Стоиловото Министерство е добило отъ конверсията, отъ които работи прѣдводителя Г. Т. Щирковъ, разбира толкова много, колкото е разбралъ и отъ онова въззвание, което е подписалъ на чело. Ако ние канехме гражданитѣ да се явхъ и чухъ всичко това, ние бѣхме убѣдени, че ще се самоуплюхъ, защото отъ такъвъ благоуханъ вонещъ — **букетъ**, какъвто се е събралъ отъ първенцитѣ на градътъ П. Х. Шоповъ, Н. Рабровски и Хесанчиевъ, г. Т. Табаковъ, не можеше да се състави. Ние знаехме и знаеме, че този благовонещъ букетъ, щѣше да се оскандали, както и стана, защото отъ броя на подписавшитѣ страшното въззвание, едва ли щѣхъ да се рѣшхъ и се явхъ поне едната трета. По виднитѣ граждани, които сж биле просто подведени, никога не бихъ се рѣшили да се съединхъ съ едни бездѣлници, каквито една голѣма частъ ваема и възванието. Но трѣбваше да се чуе, че властѣта прави прѣпятствие, не имъ се позволява да правхъ митингъ, окр. управителъ не имъ позволилъ да събиратъ хората прѣдъ самитѣ врата на църквата. Трѣбва вѣкъ. И какво виждаме? Когато имъ се казва, че мѣстото прѣдъ църквата не може, защото тамъ минуватъ молящи се, ученици, дѣца и жени, както и постоянно циркулиране на кола, а имъ се опрѣдѣля мѣсто, гдѣто сж ставали избори, мѣсто въ което могхъ сж събра и 15 х. тамъ за тѣхъ, не било удобно; защото имало складове, страхували се отъ 27 Септемврий 1887 г.! Това може да се постави отъ тѣзи митингаджии, които сж тъкмѣли да правхъ митингъ отъ жени, дѣца, които излизатъ отъ църква. Ако Стамболиетѣ и тримата куци Радослависти мислхъ, че иматъ хора и иматъ партизани, и ако тѣ сж убѣдени въ всичко онова, което блядославхъ въ възванието си, и ако тѣ бихъ поканили селянетѣ, които дойдохъ да чухъ сладкостта на Хр. Чакаловъ, то тѣ можахъ да ги поведхъ не прѣдъ църквата, когато излизатъ молящитѣ ся и гдѣто никога не е ставало митингъ, а на онова мѣсто, гдѣто всѣкога се правятъ и молебствия и събрания. Нѣ тѣзи господа, като чувствуватъ безсилието си, немощѣта, и като видяхъ, че на 20 т. м. на тѣхното възвание никой не се притече, освѣнъ половината отъ подписавшитѣ и нѣкой любители, тѣ веднага распрѣснахъ едно безграмотно съобщение къмъ *гражданитѣ*, съ което имъ съобщаватъ, че тѣ възгечтихъ отъ

митинга си, а се ограничаватъ съ писменъ протестъ, за което ги и моляхъ.

И защо направихъ това тѣзи лѣжци, тѣзи карагѣзчий? Защо видѣхъ, че поканенитѣ граждани и селяни отъ тѣхъ не отидохъ при тѣхъ, а се явхъ на опрѣдѣленото мѣсто, гдѣто на мѣсто да изслушатъ краснорѣчивитѣ думи на славнитѣ имъ оратори, излушахъ други, тѣ чуха тѣзи, които най много се обичатъ отъ Стамболиетѣ, и какво разочорование? Тѣ видѣхъ съ собственигѣ си очи, какъ народа, този народъ, когото толкова много оплакватъ, не иска да чуе името имъ, тѣ прѣзиратъ бездѣлницѣ и не щхъ да чухъ пришлцитѣ, които не сж забали още колъ, нѣто желатъ да видятъ личности отъ рода на Щиркова, който не знае друго, освѣнъ да вѣка *долъ блудника!* Тѣ се събиратъ, защото си приличатъ. Ние ги поздравяваме съ онова прѣзрѣние, което имъ се нанесе. И нека сега разнитѣ Шоповци—Табаковци се гордѣхъ, че народа е още съ тѣхъ.

Ето и взетата на митинга резолюция:

Прѣписъ.

РЕЗОЛЮЦИЯ.

Днесъ, 20 Декемврий 1898 год., вслѣствие възванието на съединената тукъ въ градѣтъ опозиция отъ 16 тогъ, Плевенскитѣ граждани на брой 3000 се събрахме на опрѣдѣленото за митингъ мѣсто, на площада прѣдъ Плевенското V класно училище, за да обещиме финансовата, вътрѣшната и външната политика на правителството отъ 18 Май 1894 год. нанасамъ и слѣдъ като се изслушахъ ораторитѣ и като се взе прѣдъ видъ:

- 1) Че съ повѣряването властѣта въ рѣцѣтъ на г. Д-ръ К. Стоилова се въдвори въ страната миръ и тишина;
- 2) Че до тогавашното неслѣбно положение се консолидира съ припознаването на Негово Царско Височество за Господаръ на България;
- 3) Че прѣххенхитѣ сношения съ нашата освободителка Россия се въстановихъ;
- 4) Че съ прѣминаването въ лоното на православната вѣра на Негово Царско Височество Прѣстолонаслѣдника Княза Бориса се постигна единъ отъ идеалитѣ на Българскитѣ народъ;
- 5) Че съсипана до 18 Май 1894 г. финансово страната постепенно се поправя;
- 6) Че бюджета отъ 112 м. лева до тогава се намали на 82 милиона, като при това прѣхитѣ данѣци се намалихъ почти съ $\frac{1}{4}$ частъ;
- 7) Че съсипателнитѣ заеми сключени прѣзъ бившия режимъ, съ конверсията на заемитѣ, която сегашното правителство сключи, лихвитѣ които плащахъ, се значително намаляватъ;
- 8) Че всичката вѣрѣва, която опозицията вдига срѣщу настоящия режимъ, непростича отъ истински патриотизмъ, а се прави съ единствена само цѣль да се докопа до властѣта;
- 9) Че Българскитѣ народъ, а особено ний Плевенскитѣ граждани, сме опитали на собствениятъ си гърбъ сладоститѣ на Стамболовия и Радославовия режимъ, партизанитѣ на които днесъ вдигатъ най много гюрюлгия; и
- 10) Че това поведение на безсѣвѣстната опозиция е осждително и порицателно; то прѣдъ видъ на всичко горѣизложено.

Рѣшихме:

1) Одобряваме вътрѣшната, външната и финансовата политика на днешното правителство, което тѣй умѣло можѣ да искара България отъ хауса, въ който го бѣше вкаралъ бившия режимъ;

2) Осждаме безсѣвѣстното и непатриотично поведение на съединената опозиция, а особено тукъ въ Плевенъ; и

3) Натовазва се бюрото да поднесе настоящата резолюция Г-пу Министру Прѣдседателю Д-ру К. Стоилову.

(Подписаха): Прѣдседателъ на Бюрото: **Ив. Ив. Доковъ** и Членове: **Цв. Кузовъ, Хр. Г. Земриевъ, Илия Хр. Гайдаровъ, Цоло Винаровъ, Юрданъ Спасовъ и А. Илиевъ.**

гр. Плевенъ, 25-й Декемврий 1898 г.

Най-послѣ свиканий митингъ на 20 Декемврий н. г. станъ обаче никой отъ инициаторитѣ нѣма доблѣстѣта да се яви и развие прѣдложението си. Ний отъ опитъ знаехме, че нашитѣ тукъ опозиционери сж само на дума, нѣ не и на дѣло. Това се потвърди още единъ пхъ

Ако тия волнодумци, за които честѣта и семейния животъ на тѣхнитѣ противници е нищо; ако тия които въ нравствено отношение стохъ много по-ниско и отъ всички ония, които постоянно се инсинуиратъ въ вѣстника имъ; ако у тѣхъ нѣма срама, то кой имъ е кривъ? Немѣ тѣ мислхъ, че срѣдствата, съ които си служхъ така безсѣвѣстно, сж въ положение да имъ спечелхъ голѣмо име и всички да трѣгхъ подирѣ имъ? Въ какво най-послѣ тѣ сж доказали *de facto*, че милѣхъ, дѣйствително, българскитѣ данѣкоплатци? Съ това ли, че чрѣзъ дружеството си „Нива“ тѣ ограбихъ селското население, испродадохъ му имотитѣ, добитѣка и кжщитѣ, като оставихъ безъ покривъ сумма семейства? Съ това ли, че чрѣзъ органа си „Бдителъ“ тѣ обявихъ, че ще смѣняватъ старитѣ поименни акции съ нови—безименни, а вмѣсто такива снабдяватъ ги само съ едни расписки, съ които нигдѣ не бихъ могли да си послужатъ? Съ това ли, че полици отъ 300 лева прѣвѣрнхъ въ 5300 лева, каквито случаи вече има? Съ това ли, че и днесъ продължаватъ да продаватъ имотитѣ на населението и да го закупватъ за своя смѣтка? Тия ли сж доброжелателитѣ народни? Не; тия които сж навикнхъли да се впиватъ като кърлежи и да изсмукватъ потѣта на работника, не могхъ никога да милѣхъ послѣдния! Тѣхната борба е да се усигорхъ оо-добрѣ, за да могхъ по безнаказанно да изсмукватъ и послѣдния сокъ отъ тоя потъ; да заграбхъ въ своитѣ рѣцѣ по комшийски и съдружнически начинъ за нищожни цѣни всички обществени прѣдприятия и да си правхъ положение, затова тѣ не правхъ изборъ и на срѣдствата, съ които си служхъ. Кой сж тия Влаховъ, Мицовъ, Житаровъ и пр. които сж подписали възванието, съ което гражданѣтъ безъ разлика на партия се приканвахъ на митингъ? Не сж ли тия, които, като управници на

Др-во „Нива“ скубнѣтъ безбожно длѣжници-тѣ на това дружество съ разнитѣ случайни разноси. Ами Т. Бърдаровъ, Цв. Караивановъ, Ив. Юрдановъ, Т. Табаковъ и пр. не сѣ ли тия, които защищаватъ първитѣ чрѣзъ органа си, за да зематъ и тѣ своя дѣлъ? Тия, и подобнитѣ тѣмъ лица, можѣтъ ли да милѣжѣтъ за народа? Не сѣ ли крокодилски сълзитѣ, които тѣ проливатъ за милия народъ?

Най-послѣ иматъ ли суратъ тия низкопрolni елементи да се явѣтъ прѣдъ лицето на гражданѣтъ и да оплакватъ положението, когато всѣки знае дѣлата имъ и се гнуси отъ тѣхъ. Не, тѣ неможехъ да иматъ тая смѣлость, както нѣ и нѣмахъ, за да се явѣтъ прѣдъ лицето на гражданѣтъ и да обсѣдѣжѣтъ положението на страната. Тѣ, както и въ другитѣ подобни случаи, прибѣгнѣхъ до лѣжата и измамата. За да си измиѣжѣтъ лицето и да отриѣжѣтъ пятното, което сами си лѣбнѣхъ, тѣ стоварихъ вината на властѣта, че не имъ позволила да си направѣжѣтъ митинга прѣдъ черковнитѣ врата и то въ 10 часѣтъ, когато става отпустъ, за да числѣжѣтъ за граждани жениѣтъ и дѣцата, сѣщо всички семитѣ, шекерджии и др. лица, които ще се намѣрѣжѣтъ това врѣме прѣдъ цѣрковнитѣ врати. Тази бѣше смѣтката на мишката, обаче тази смѣтка се развали, и нашитѣ кречитала, съ които сѣ всичкитѣ (?) граждани, като се убѣдихъ, че трѣбва да се изложѣтъ, за да ги видѣжѣтъ всички граждани, колко сѣ, направихъ друго възвание, съ което явявахъ на гражданѣтъ, че отлагатъ митинга си и приканватъ послѣднитѣ да протестираѣтъ. Това възвание диктувано отъ адвоката Чакаловъ и писано отъ отговорния редакторъ на в. „Бдитель“ Цв. Караивановъ заслужва да бѣде прочетено отъ всѣкиго. То служи за образецъ и на грамотность. Ето го:

Граждани!

Прѣдъ видъ, че окръжний управитель съ приказа си подъ № 213 запрѣтѣва се да се произведе митингъ на опрѣдѣленото мѣсто съ възванието ни се опрѣдѣля такова мѣжду складовитѣ до гр. градина кѣдѣто пѣкъ военнитѣ закони запрѣтѣватъ прѣдъ видъ на факта, че съ сѣщи приказъ окр. управитель строго (?) се заканва да прѣслѣдва гражданѣтъ като мятежници, ако тѣ сѣ събиратъ не на опрѣделеното отъ него мѣсто, то за прѣдварѣвание гражданѣтъ отъ възможнитѣ скандали, и убийства, които авторитѣ прѣзъ 1887 (?) желаятъ, комитетата по рѣководението на митинга рѣши: Да отложи митинга, а вазъ прѣканва на писменъ протестъ.

гр. Плѣвенъ, 19 Декемврий 1898 г.

За инициаторитѣ:

Комитетата на митинга

И така управителя лошъ. И лошъ е, знаете ли защо? Защото не допустѣ на нѣколко волнодумци и кречитала да искажѣтъ дертовитѣ си прѣдъ черковнитѣ врата, прѣдъ жениѣтъ и дѣцата, когато послѣднитѣ излизатъ изъ цѣрква, а имъ опрѣдѣли друго мѣсто, кѣдѣто и станѣ дѣйствително митинга, макаръ и въ отсѣствие на самитѣ инициатори. Военнитѣ закони запрѣщавали да става митингъ при двата склада съ дрѣхи? И това било претекстъ? Чѣ кой ви кара да правите митингъ при складовѣтъ, когато мѣстото е толкова широко, щото не 5000, а 15,000 души можѣтъ да се съберѣжѣтъ и пакъ никой да не доближава до складовѣтъ?

Защо на сѣщето мѣсто станѣ митингъ отъ 3000 души, а за васъ безстидници, мѣстото не бѣше удобно? Или за васъ бѣше по удобно прѣдъ черковнитѣ врата, гдѣто слушателитѣ ви щѣхъ да сѣ жениѣтъ и дѣцата, прѣдъ които щѣхте да изсипѣте купъ хули и упрѣки? Знаеме, че желанието ви не е било друго, нѣ какво да ви правимъ, когато е забранено да се правѣжѣтъ митинги прѣдъ цѣрковнитѣ врата.

Другитѣ мотиви за отлаганието на митинга сѣ прѣдварѣванието, ужъ, гражданѣтъ отъ възможнитѣ скандали и убийства, които авторитѣ прѣзъ 1887 желаятъ! Ето единъ мотивъ колкото глупавъ, толкова и безобразенъ. Такова нѣщо може да роди главата само на едно безобразно и нахално сѣщество, способно на всичко. До колкото знаемъ никой отъ нашитѣ приятели никому не се е заканвалъ, нѣ много сѣ тия отъ нашитѣ приятели, срѣщу които до сега сѣ отпавяни купъ заканвания. Тѣ мислѣжѣтъ по себѣ си — и заключаваѣтъ отъ себѣ си и за другитѣ. Никой отъ нашитѣ приятели не се е расправялъ по улицитѣ и крѣчмитѣ съ бой, нѣ редактора на „Бдитель“ си показва бабантѣка надъ единъ старецъ. Подобни екземпляри не липсватъ отъ тѣхната срѣда. При това всѣки помни на какви гонения и побои бѣхъ изложени Плѣвенскитѣ избиратели прѣзъ 1894 година, когато тия побойници се намирахъ подъ покровителството на Мецова и Хинкова. При това не днешния режимъ изби 80 души на 27 Септемврий 1887 год., а С. Стамболовъ, чийто послѣдователи сте. Той направи това распорѣждане и неговитѣ капитани Д. Мариновъ и Мазаконъ вдигнахъ светототственна рѣжа върху своитѣ братя; тѣ скумандувахъ на войницитѣ си, които съ своитѣ куршуми покосихъ живота на толкова работни сили, нѣкои отъ които и днешенъ день, осакатени, проклинаѣтъ тия, продажнитѣ уста, на които дадохъ заповѣдѣта, така и на тия, които за повишение и отличия нѣ изпълнихъ. И въ тоя случай инсинуациитѣ, които хвърляте падатъ върху ви, защото вий днесъ се именувате Стамболисти, съ името на она извергъ, който немилостиво проля крѣвѣта на толкова български избиратели не само въ Плѣвенъ, нѣ и въ Горня Орѣховица и Кутловица.

Прочее, прѣстанѣте да си служите съ тия клевети, защото сами неволно напомняте за онзи тиранически режимъ, въ който думитѣ свобода, митингъ, свободно слово значехъ: влажни тѣмници, ключъ на устата и шпионство. Само шпионитѣ бѣхъ свободни да говорѣжѣтъ всичко, за да прѣвлечатъ повече жертви въ участѣцитѣ; само тѣзи, които се боехъ отъ всичко като отъ сѣнката си, тѣ можихъ да се запазѣжѣтъ и не испитатъ върху собственний си грѣбъ конституцията на търновския патриотъ (?) въ нѣкой полицейски участѣкъ. И послѣдователитѣ на тоя тиранинъ иматъ смѣлостѣта да обвиняватъ другитѣ въ пороцитѣ на своя идолъ, който расплака и дѣте въ майчината му утроба.

И така инициаторитѣ на митинга въ опрѣдѣлений день нѣмахъ смѣлостѣта да се явѣжѣтъ на митинга и искажѣжѣтъ своитѣ дертове, обаче поканенитѣ граждани се явихъ и взехъ своята резолюция

Този урокъ е достатѣченъ, за да вразуми кречиталата около „Бдитель“, обаче, ний, които познаваме тѣхния инатъ и злоба, която никога не можѣтъ да скриѣжѣтъ, едва ли ще се вразумѣжѣтъ. Тѣ доста осѣзателно чувствуватъ плѣсницата, и всичкитѣ

имъ опитвания да омаловажѣтъ нейното значение едва ли ще иматъ и най-малкия успѣхъ.

— На 10-й т. м. и въ Луковитѣ сѣ станѣли два митинга. Възванията за митингъ сѣ били прѣсѣжѣти отъ опозицията, обаче привѣрженицитѣ на правителството се събрали на опрѣдѣленото мѣсто и въ голѣмо болшинство дѣржали митингъ, въ който взели резолюция въ полза на правителството. На митинга говорилъ г-нъ Ив. Балтаджиевъ. Той обяснилъ на присѣствувѣжѣтитѣ съ какви нечестни срѣдства си служи опозицията и че работитѣ не сѣ такива, каквито ги прѣдставяватъ, като прѣдставилъ на събравшитѣ се истинското положение на тия работи, както на договора за конвертиранието на заемитѣ ни, така сѣщо и за откупѣвание експлоатацията на источнитѣ желѣзници. Присѣствувѣжѣтитѣ взели рѣшение, съ което одобряватъ политиката на правителство и извършеното отъ него. Обаче опозиционното меншенство, сѣстояще се отъ лица отъ колъ и вѣже, повечето отъ които сѣ били осѣждани, подъ водителството на куцака Хр. Андрончевъ и Петко Цолаковъ дѣржали на друго мѣсто въ улицата своя митингъ. На митинга е говорилъ единъ македонски патриотъ, който за едно донѣ жуанство е испѣденъ отъ учителството, синѣтъ на телишкия свещеникъ, който за да избѣгне да отбие военната си повинность, като всѣки македонски патриотъ, който е дошелъ да освобождава България, се е записалъ за студентъ, а повечето отъ врѣмето си прѣкарва въ с. Телишъ.

Ако на първия митингъ сѣ присѣствували най-добритѣ видни граждани и първенци изъ околията, то на втория — опозиционния, всички испѣдени по злоупотреѣбление и всички осѣждани и подъ слѣдствие лица, като В. Дудовъ и В. Ниновъ, В. Стойковъ, които сѣ фалшиви пълномощия искахъ да заграбѣжѣтъ цѣлото село Рупци, и които благодарение отсѣжката направена имъ отъ сѣдилището стоѣжѣтъ между хората, когато за своитѣ фалшификации, отдавна трѣбѣваше да измитатъ паяджинитѣ по затворитѣ, П. Цолаковъ осѣжданъ за фалшификация, Хр. Андрончевъ за кражба и тѣмъ подобнитѣ.

И двата митинга станѣли при пълното запазѣвание на реда и тишината.

— Слухъ се носи изъ града, че инициаторитѣ на митинга били се събрали на 20 въ хаджи Димитрова ханъ и земали резолюция да искатъ отъ Н. Ц. Височество да повѣри властѣта на свирча и Радославова. Ами червеното възвание отъ 19 Декемврий? Ке го лажимъ ли? Да ни простите! Ако това излѣзе вѣрно, ний имаме право да наречемъ нашитѣ тукъ опозиционери първокачественни лѣжци. Тѣ заслужаватъ и нѣща повече отъ това, защото никакѣвъ другъ митингъ, освѣнъ она, направенъ на опрѣдѣленото мѣсто, не е станѣвалъ. Ако Караивановъ и Бърдаровъ считатъ за митингъ своето ходение изъ главната улица съ 20—25 души и нѣколко дѣца, отъ читалището до Х. Димитрова ханъ, тогава тѣ заслужаватъ повече нѣщо отъ една хрѣчка върху безобразнитѣ имъ лица. Пакъ твърдимъ въ Плѣвенъ станѣ само единъ митингъ, на който не взехъ участие инициаторитѣ. Това се потвѣрѣждава и отъ червеното възвание на инициаторитѣ, съ което приканватъ гражданѣтъ на протестъ. Ако тѣ твърдѣжѣтъ противното — че е станѣлъ контра митингъ, тѣ сами се самооплюватъ.